

[Justitsministeren]

må anvendes ved forestillinger i cirkus, varieteer og lignende virksomheder, dog sådan, at der er en adgang til, at der kan meddeles en undtagelse, hvis det er ubetænkeligt. Hertil er at sige, at den bestemmelse i lovgivningen jo er uændret i forhold til den nuværende dyreværnslov, og den er foreslået videreført uændret af Dyreværnsudvalget. Baggrunden for den bestemmelse er netop, at dressur, fremvisning og transport af vilde dyr ofte vil være uforeneligt med disse dyrs natur, og jeg deler ikke Fremskridtspartiets opfattelse af, at disse regler er overflødige.

Jeg kan oplyse, at Justitsministeriet jævnlig modtager henvendelser fra cirkus og tilsvarende om dispensation fra bestemmelsen, og dér har vi hidtil indhentet en udtalelse fra Det Veterinære Sundhedsråd, før vi har taget stilling til ansøgningen. Jeg kan som et eksempel på et tilfælde, hvor ministeriet har meddelt afslag, nævne en ansøgning fra en person, der ønskede at turnere på markedspladser med to kænguruer, der skulle bokse med hinanden i et klovnummer.

Fremskridtspartiet foreslår i ændringsforslag nr. 11, at der sker en ændring af § 24, sådan at politiet, hvis det skønnes fornødent at skaffe sig adgang til et dyrehold, skal følge retsplejelovens regler om ransagning. Efter mit lovforslag er det jo indrettet på den måde, at politiet til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse har adgang til et dyrehold, hvis man skønner, at det er nødvendigt. Det er en bestemmelse, som findes på en lang række andre lovgivningsområder, og jeg kan ikke tilslutte mig Fremskridtspartiets ændringsforslag; jeg tror også, det beror på lidt af en misforståelse.

I bemærkningerne til regeringens lovforslag er der redegjort for, at hvis det er en mistanke om et strafbart forhold, der er grundlaget for, at politiet griber ind, så taler vi om et indgreb, som er en straffeprocessuel foranstaltning, og som foregår inden for retsplejelovens bestemmelser om ransagning.

Men pointen i regeringens forslag er netop – sådan som det også er beskrevet i bemærkningerne – at politiet som tilsynsmyndighed skal have adgang til dyreholdet med henblik på varetagelsen af de kontrolfunktioner, der påhviler politiet. Det er altså en administrativ beføjelse, og anvendelsen af bestemmelsen forudsætter, at der ikke foreligger konkret mistanke om et

strafbart forhold. Det vil sige, at der altså er en adgang til at foretage denne kontrol, hvis politiet har en fornemmelse af, at der er noget galt, eller man bliver gjort opmærksom på det.

Fremskridtspartiet har i betækningsbidraget nogle bemærkninger, som jeg mener bør kommenteres. Man forventer, at det årlige dyrlægetilsyn med erhvervsmæssige dyrehold er gennemført, hvis dyrlægen har været tilkaldt til større eller mindre opgaver på bedriften i løbet af året, sådan at dyrlægen ikke behøver at komme ekstraordinært.

Jeg er enig i, at dyrlægen ikke behøver at komme ekstraordinært, men en opfyldelse af bestemmelsen må forudsætte, at dyrlægen mindst én gang årligt har foretaget en sådan gennemgang af bedriften, at man med rimelighed kan tale om, at hele dyreholdet er blevet tilset. Det er altså ejerens forpligtelse at sørge for, at det er i orden, og at der sker et sådant tilkald en gang om året. Om det så er i forbindelse med en konkret begivenhed, der gør, at dyrlægen i forvejen er på gården, eller der er tale om specielt tilkald, det er noget, der må afgøres i den konkrete situation.

Man ønsker også fra Fremskridtspartiets side, at der skal fastsættes regler om aflivning af bidske hunde. Her tør jeg sige, at det er regler, som findes i hundelovgivningen og ikke i dyreværnslovgivningen, hvorimod det spørgsmål, som fru Inger Stilling Pedersen var inde på, altså et forbud mod bestemte hunderacer, vil kunne gennemføres med hjemmel i dyreværnsloven.

Dér har jeg jo allerede udtalt mig om pitbullterrierne, som fru Inger Stilling Pedersen også var inde på, men hvor der kan være nogle afgrænsningsproblemer. Det er noget, vi vil studere grundigt, så snart tredjebehandlingen og lovvedtagelsen har fundet sted.

Til sidst vil jeg blot sige, at jeg også er tilfreds med, at der er opnået enighed om, at revisionen af dyreforsøgsloven udskydes til 1992-93. Det giver en god mulighed for et grundigt forarbejde og for, at man eksempelvis i Retsudvalgets regi kan gennemføre de nødvendige seminarer, og for, at der kan indkaldes de rapporter og undersøgelser, som måtte være nødvendige af hensyn til overvejelserne.

Jeg vil i den forbindelse også godt lægge vægt på, at man forrige år fra Retsudvalgets side udtalte sig om den årsredegørelse, der ud-